1

Vormingsbladen

4e Jaargang — 1 Louwmaand 1944

Vormingsbladen der Germaansche ᛋᛋ

I N H O U D

Dagorder van den Reichsführer ᛋᛋ .... blz. 1
1944 .... blz. 2
Houding .... blz. 3
Het Rijk dat wortelt in hun wonden .... blz. 7
In zijn eer gekrenkt .... blz. 10
Frederik de Groote .... blz. 14
Het buitenechtelijke kind en een ordewet der ᛋᛋ blz. 18
Tacitus en de Germaansche zedelijkheid .... blz. 23
Het is een man................................ blz. 24
Het Hakenkruis .... blz. 28
Ons Bloedoffer .... blz. 30

De inhoud is uitsluitend voor dienstgebruik bestemd

Uit handen geven van het nummer en nadruk verboden

Alle rechten voorbehouden

VERANTWOORDELIJK VOOR DEN INHOUD: AFDEELING VII-A VAN DE STAFLEIDING DER GERMAANSCHE ᛋᛋ — RIJKSSTRAATWEG 1 — WAGENINGEN — TELEFOON 2798

Dagorder
van den Reichsführer SS
voor het jaar 1944

Mannen van de Waffen-SS en politie! Tijdens den zevenjarigen oorlog schreef Frederik de Groote de volgende woorden neer:
„Wij zullen zóó lang om ons heen slaan, totdat onze vervloekte vijanden zich opmaken voor den vrede". Deze zin is ons parool voor het jaar 1944.

1944

Wij zijn een nieuw oorlogsjaar ingegaan, het beslissende misschien. Wij weten, dat die beslissing zal vallen aan de fronten en dat daarom bij alles gevraagd moet worden: is het kriegswichtig? Het is begrijpelijk, dat wij bij den aanvang van een nieuwen jaargang der SS-Vormingsbladen, ons ook die vraag stellen: zijn die kriegswichtig? En dan willen wij de beteekenis vooral niet overschatten. Maar zin moeten zij hebben — anders kunnen SS-mannen hun tijd beter besteden — zin in dit gebeuren en in dezen strijd.

De Voorman heeft voor enkele maanden nog eens met nadruk op de beteekenis der vorming gewezen en een medewerker van de afdeeling Vorming werd dit in bijzondere mate duidelijk, toen hij in de „Ausbildung" was. Hij schreef er een langen brief over en noemde dien tijd „het voorspel van den inzet". Dat voorspel is niet zoo gemakkelijk om te verwerken, dat hooren wij altijd weer. Maar het werd hem daar wel zeer duidelijk, dat voor een goed verwerken van alle wederwaardigheden, een ondergrond noodig was, een overtuiging, een wereldbeschouwing. Nu is hij daar doorheen en is zijn voorspel ten einde. Maar zijn brief, midden uit zijn directe belevenissen geschreven, willen wij hier in dit eerste nummer van den vierden jaargang opnemen, onder den titel **„Houding"**.
Want houding, innerlijke houding is het, wat de SS-man moet hebben, in het „voorspel" en daarna in den inzet. En vragen wij ons nu af, wat de zin van onze SS-Vormingsbladen is, dan is het deze, dat zij er toe moeten bijdragen, om tot deze houding en innerlijke houvast te komen.

„Inzet" — een nieuw woord, maar een oud begrip. Inzet is de zin van het leven van den SS-man; het zich inzetten voor een ideaal en het zich willen opofferen daarvoor. Dat was ook de levensinhoud van den Pruisenkoning Frederik de Groote en het is geen toeval dat de Reichsführer-SS een woord van hem aanhaalt in zijn dagorder.
Maar inzet zonder doel is zinloos; en doel dat niet den heelen mensch vordert en in beslag neemt, is te klein en te benepen voor werkelijken inzet. Vragen wij ons nu, wat dan dat doel is, of het onzen inzet waard is, dan weten wij, dat het is: het behoud van ons ras, van het Germanendom en daar bovenuit, als middel tot dat behoud, het Rijk als

staatkundige bouw, als levensvorm van het Germanendom, als herstel van een eenheid, die eens was, maar die verloren ging, doordat wij als staten en naties uiteengroeiden en vervreemdden. Wanneer wij ons daarvoor inzetten, dan vegeteeren wij niet meer, dan is ons leven „lang" in den zin, die Frederik de Groote daaraan geeft. Want de lengte van ons leven wil hij niet bepaald zien door een langgerekt vegeteeren, maar door den wezenlijken inhoud: „groote, schoone en nuttige daden" zooals hij zegt en zooals hij het zelf geleefd heeft met vollen inzet. Hij schiep daarmee een stuk fundament, waarop de Führer voortbouwt. Maar niet hij alleen. Talloos zijn de grooten en kleinen, die gebouwd hebben aan dat, wat voor weinige jaren ons nog zoo ver leek, en door weinigen hier te lande werd gezien, en thans haast met den dag klaarder vorm begint te krijgen; dat Rijk, dat geboren zal worden uit nood en uit strijd, en waarvan wij niet moede zullen worden te spreken:

„Wij blijven trouw en spreken van 't Grootgermaansche Rijk".

J. C. N.

— Houding —

Het voorspel en houding.

Wij allen, die soldaat zijn geworden, omdat wij den drang onzer wereldbeschouwing zijn gevolgd, wij hebben daarmee onze wereldbeschouwing metterdaad willen bewijzen en helpen vestigen. Dat, wat wij innerlijk voelden, wat soms nog slechts ten deele bewust in ons leefde, dat alleen was het, wat ons er toe dreef, ons als soldaat aan het front in te zetten.
Een absoluut noodzakelijke phase voor dezen inzet, het voorspel van dit soldatenleven, is de „Ausbildung"; het is het eerste gedeelte van den directen weg naar het front.

De practische dingen.

Bij dit voorspel worden wij in de eerste plaats vertrouwd gemaakt met de practische dingen van het leven aan het front. Daarom leeren wij in het overgroote deel van den beschikbaren tijd het practische handwerk van den soldaat. Dat dit zoo is en zoo behoort, vindt zijn een-

voudige en alleszins begrijpelijke oorzaak in de omstandigheid, dat aan het front, waar de soldaat de vervulling van zijn soldatenleven beleeft, in de eerste plaats de wapenen spreken.
Het is daarom voor dit soldatenleven beslissend, dat hij in den maalstroom van dit voor hem zoo geheel nieuwe leven, zijn plaats weet te vinden.
Doordat het bijbrengen van deze zoo groot mogelijke practische vaardigheid in een betrekkelijk kort tijdsbestek wordt samengedrongen, blijft er hoegenaamd geen tijd over om bij den zin van het gebeuren van vandaag steeds weer stil te staan. Dit beteekent, dat er niet veel tijd wordt besteed om het peil, dat de toekomstige soldaat in geestelijk, in wereldbeschouwelijk opzicht noodig heeft, te verhoogen. Deze tijd is geen tijd van idealistische betoogen, doch van practische dingen en sleurhandelingen, opdat hij die straks als een tweede natuur zal bezitten.
Het is eveneens een vanzelfsprekend verschijnsel, voortvloeiende uit deze heele situatie, dat zij die dezen „practischen soldaat" moeten vormen, ook in de eerste plaats practische menschen zijn, ja zelfs dikwijls alleen maar practisch. Toch is en blijft de vestiging onzer idee, het groote doel in dit wereldgebeuren, ook al worden de voorwaarden daartoe vandaag in eerste instantie door den meest „practischen" inzet van wapenen geschapen.

De eigen vorming.

Het blijft echter in hooge mate belangrijk, dat de soldaat zich ook innerlijk vormt; hij moet dit evenwel zelf doen, aan de hand van de dingen en volgens richtlijnen, die hij vóór zijn eerste schrede op dezen weg naar het front leerde kennen.
Hij moet dit daarom doen, om zich te wapenen tegen al die dingen en verschijnselen, die in het voorspel op hem afkomen en die hij zich absoluut anders had voorgesteld, die vaak van alle idealisme gespeend zijn. Hij voorkomt daardoor, dat hij in bepaald opzicht „teleurgesteld" wordt en deze „teleurstelling" voor hem een rem wordt. Hij voorkomt dan eveneens, dat „de schijn", als in zoovele dingen, hem ook hier bedriegt. Hij voorkomt ook, dat hijzelf afglijdt naar de **alleen maar practische uiterlijkheden.**
Hij wordt dan niet misleid door dingen, die dat nuchtere soldatenleven op allerlei terrein teweegbrengt. Dit zal eens weer anders zijn, en dan is het belangrijk, dat **deze** tijd hem, den soldaat, in de eerste plaats niet uit het lood heeft gebracht.
Om deze redenen moet hij zijn idealisme aankweeken en versterken, vooral tijdens het voorspel van het front: in zijn „Ausbildungstijd",

opdat hij ook innerlijk voldoende gewapend zij, om **echt** van **onecht** te onderscheiden, wezenlijk idealisme van bombarie, en opdat dit hem tot een vaste steun worde in het wisselende gebeuren daarna aan het **front.**

De innerlijke houding.

Deze innerlijke houding, deze eigen ideëele vorming, zal hem teleurstellingen besparen, zal hem tot richtsnoer zijn, om te midden van al dit „practische", zijn standpunt juist te bepalen. Hij zal dan misvattingen, scheldpartijen, verwildering op het zedelijke of moreele gebied en al die dingen, waaraan hij zich als idealist of wordende idealist min of meer ergerde, leeren „aanvaarden" en „verwerken" en zelf immuun zijn. Hij moet dit nieuwe leven, het soldatenleven, leeren verstaan. Dan zal hij kameraad en voorbeeld zijn, omdat hij zelf houding heeft, omdat hij een basis heeft, omdat hij gelooft. Hij zal dan ook beter en sneller, zonder remmingen of ergernissen, zich het practische eigen maken en straks een goed soldaat zijn. Hij zal **begrijpen** en eenmaal in oneindig veel hooger mate bijdragen tot de vestiging onzer wereldbeschouwing dan hij, die zich bleef „ergeren" en die, als hij niet volkomen afgleed, dan toch zichzelf het leven zuurder maakte dan noodig was en daardoor de verkeerde tendenzen vermeerderde en het waarachtige van het nationaalsocialisme, waarom wij strijden en waarvoor de besten sterven, schaadde. Hij zal kunnen lachen, wanneer anderen zich verbijten en hij zal het daardoor gemakkelijker hebben.

Dit alles kan de „wordende soldaat" zien en beleven in dit voorspel, in zijn „Ausbildungstijd", waar al deze dingen op hem afkomen en vaak een vertroebeld beeld geven; hij mag dan niet op een dwaalspoor geraken. Het gevaarlijke van dit dwaalspoor is, dat het de lijn der minste weerstand beteekent. De soldaat in wording moet het leeren zien en verwerken als de beproeving, waarbij hij als persoonlijkheid en als „drager van de idee" wordt gewogen. Eerst dan geeft het waarachtige houding en eerst dan komt hij er sterker en zuiverder uit te voorschijn.

Wanneer hij het zoo ziet, kan niets hem van de wijs brengen, hem, den vrijwilliger, en dan zal hij eens terugkeeren, rijper en vaster; dan kan werkelijk niets hem meer „erschüttern".

Daarom is het goed, dat hij reeds vóór het voorspel den grondslag voor zijn idealisme vastlegt, zich bewust rekenschap geeft van wat hij wil, en waarom hij het wil, namelijk om der wille van die wereldbeschouwing, die door den Führer in hem werd gewekt.

H. E. BOERMA

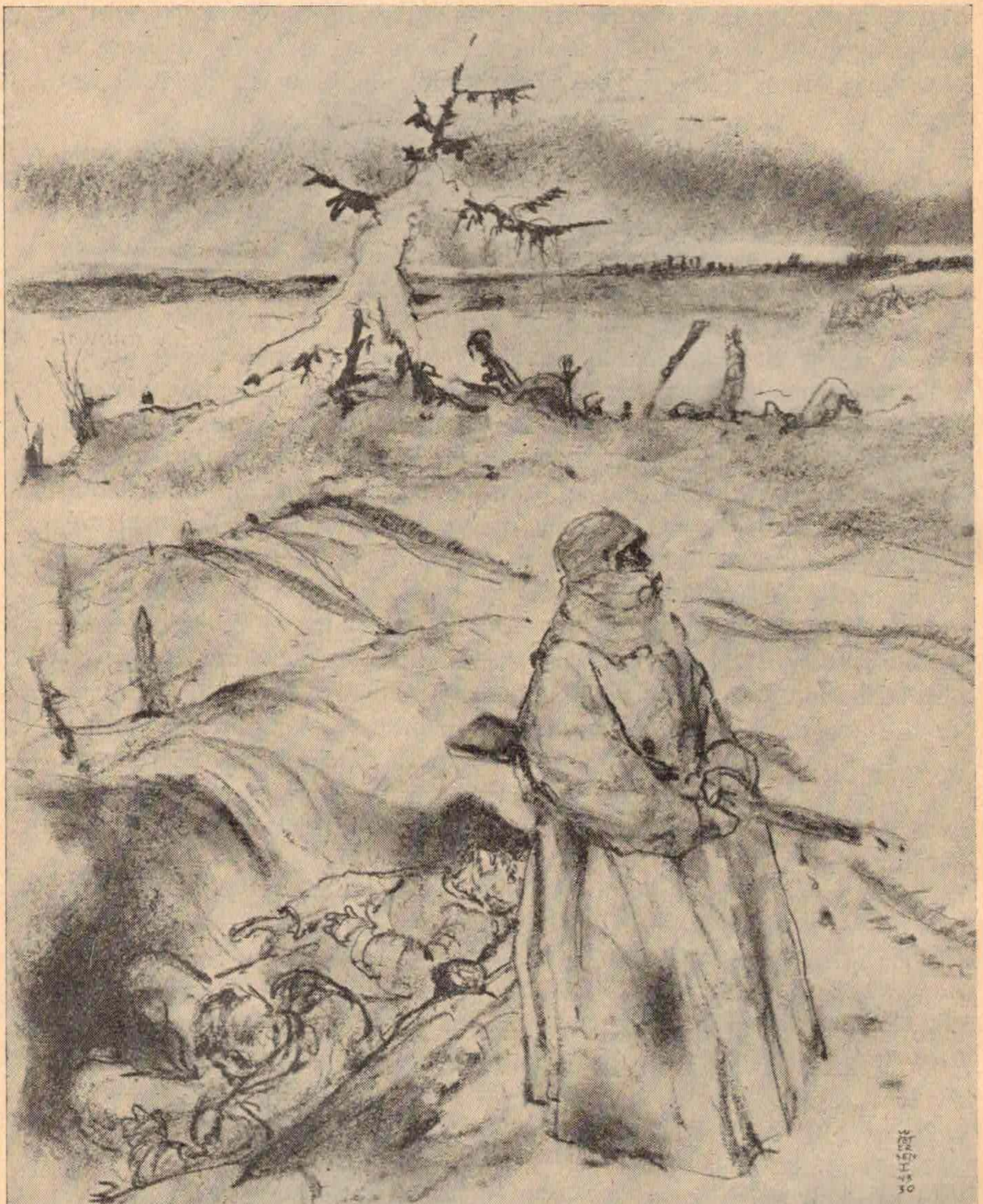

Wacht in het Oosten. Teekening: ϟϟ-P.K. Prof. W. Petersen.

HET RIJK DAT WORTELT IN HUN WONDEN

October liep ten einde. Over ravijnen en bergruggen viel gestadig de regen. Nevels stegen op uit de Woëve-vlakte en onttrokken de bergen links en rechts van de Maas aan het gezicht. Op 30 en 31 October, toen het opklaarde, namen uiterst zware Fransche batterijen het fort opnieuw onder vuur, de M.G.-stelling tegenover het Damloupravijn werd verpletterd. Zoo stond het fort daar, bloedend uit vele wonden. Toen kwam het einde. Op 1 November werd de ordonnansofficier van de afdeelingscommandopost der artillerie telephonisch bij de brigadecomandopost in het Litzmannsbosch ontboden. De brigadecommandant trad, zoodra hem de komst van den ruiter gemeld was, te midden van zijn officieren, en deelde na een korten groet mede: „Vannacht wordt de Fumin, de Vauxberg tot aan de spoordijk inclusief het fort ontruimd". Vervolgens dicteerde hij den ordonnansofficier de uitvoeringscommando's.

Hem, die ze opschreef, was het als vernam hij zijn eigen doodvonnis. Hij wist maar al te goed, dat, gezien de benarde positie, waarin het fort verkeerde, dit op den duur toch niet te houden zou zijn, en dat de Duitsche legerleiding het volste recht had dit besluit te nemen. Maar wat beteekende recht van een wereldhistorisch oogenblik, wat beteekende de ijzeren noodzaak van een bovenmenschelijke lotsbeschikking tegenover de grootheid der offers, die acht maanden lang voor Verdun gebracht waren?

In het wanhopige besef, dat dit alles te vergeefsch was geweest, wierp de ruiter zich op zijn paard. Het was nacht voor zijn oogen, toen hij door de modder naar Mogeville reed. Maar het bevel stond vast. Te vergeefs omzweefden hem de dooden der uitgestrekte kerkhoven van Amel en Senon, van Gincrey en Morgemoulin, en met de korsten van slijk overdekte schimmen der duizenden, die in de modderbrij van den berg van Vaux waren doodgebloed.

Van acht uur 's avonds af ontruimden de veldbezettingen hun loopgraven. Te gelijker tijd vertrokken uit Dieppe pioniers met de noodige ontploffingsmiddelen naar de vesting. Zij kwamen daar op 1 November in de vroegte, omstreeks half zeven, aan en hun Hauptmann overhandigde den commandant van het fort het schriftelijk divisiebevel. Terwijl de vesting sidderde onder het vuur van den vijand, werden alle vereischte maatregelen getroffen. De drie pantsertorens, de munitiemagazijnen, de gangen en de tunnel werden van springladingen voorzien.

Eerst om acht uur 's avonds, toen het volkomen donker was geworden,

maakte de comandant de aanstaande ontruiming bekend. De mannen stonden als door den bliksem getroffen. Daarop liet men het revolverkanon in de lucht vliegen, werden de licht- en signaalkogels onbruikbaar gemaakt en de laatste voorraden verdeeld.

Op 2 November, toen het geestenuur was aangebroken, trok de bezetting af; te midden van de colonne haar gewonden, de laatsten. Toen het één uur sloeg, was de ontruiming voltooid. Achter de terugtrekkenden vloog met een donderslag de eerste pantsertoren van het fort in de lucht. De commandant had dit met eigen hand gedaan. Toen volgden de overige torens en drooge stofwolken dwarrelden uit de zwarte lucht op den stoet neer. Rechts en links van het fort lagen nog patrouilles met hun commandanten. Lichtkogels, door deze laatste bezetting afgeschoten, verlichtten den aftrekkenden hun weg.

Maar het geestelijk oog ziet het anders. Het ziet de zwermen der dooden, die nu op hùn dag het rookende fort binnenrukken. Ja, nu is het hun uur, hun dag. Het lot heeft het zoo gewild. En daar komen zij aan, heelemaal uit Souville en uit het bosch van Chapitre, uit Fleury en Foideterre. Het schijnsel van het vuur lokt hen aan, de groote verlatenheid van deze plek. Verwonderd zweven zij aan en hurken neer onder de vlagende rook. Van nijd, wie beter werd begraven, of waardiger stierf, is onder hen geen sprake. Het zijn er duizenden en nog eens duizenden, het worden er steeds meer, en toch vindt een ieder van hen een plaats in de kleine vesting. En weldra is het één machtig ruischen, dat door de lucht gaat; daar komen de mannen van de Somme en van Yperen, die van de Marne en die uit den Elzas. Ja, hier verzamelen zich de dooden uit Rusland en uit Italië, uit verre landen komen zij hierheen, van alle kanten, uit alle streken.
Zij zitten in den rook en praten. Zij zijn alomtegenwoordig, en met hun lichamen hebben zij zich van den tijd ontdaan. Hun voeten zijn koud van den vroegsten ijstijd en hun hoofden worden omstraald door de sterren eener verste toekomst. Zij weten, wat zij de wereld geschonken hebben, **het voorbeeld van een weerloos offer**, tot in duizenden van jaren. Zij willen geen dank, zij zijn onsterfelijk.

Daar zoemt en suist het onhoorbaar van het onzichtbare Rijk, dat wortelt in hun wonden. En zij weten, dat dit Rijk onsterfelijk is te midden van stervende volken.

JOSEF MAGNUS WEHNER F. C. G.

Strijd in de loopgraven. Teekening: ᛋᛋ-P.K. Prof. W. Petersen.

„In zijn eer gekrenkt"

Het gebeurde tijdens den tweeden Silezischen oorlog.
Koning Frederik bemerkte, hoe door den steun, welke Maria Theresia van Engelsche zijde ontving, het door hem verworven Silezië steeds ernstiger gevaar liep weer verloren te gaan. In Juni stond het leger, dat in dezen oorlog reeds zoo menige overwinning had behaald, voor Hohenfriedberg. Aan den vooravond van den slag ontbood de koning generaal majoor Von Ziethen, markgraaf Karel, den kleinzoon van den Grooten Keurvorst en generaal Kyau bij zich voor een bespreking. Ordonnansen gingen af en aan met belangrijke bevelen en berichten. Hoe de zaken ook mochten loopen, de vijand moest verslagen worden! En afdoend verslagen! Silezië moest in het bezit van Pruisen blijven. Toen werden de laatste orders uitgevaardigd en de stellingen der Oostenrijkers en Saksers op het operatieplan aangeteekend.
Na middernacht stond de koning op.
Alles was tot in de kleinste bijzonderheden besproken.
„Verder, mijne heeren, hebben wij elkander, geloof ik, niets meer te zeggen. Alleen nog dit: Niemand gaat in den slag een stap achteruit; of hij moest dood uit het gevecht worden gedragen!"
En vervolgens: „Goeden nacht, mijne heeren!"

Toen de generaals het kwartier van den koning verlaten hadden en op straat stonden, klonk hun vanuit den herberg nog luid geroep en gezang tegemoet. Daar waren de officieren bijeengekomen en brachten den nacht bij een glas wijn door, om wakker te blijven. Niemand dacht er aan, naar zijn kwartier terug te keeren. Ook Ziethen met zijn gezelschap begaf zich er heen, zette zich aan tafel en sprak den wijn zoo geducht aan, dat hij zich ten gevolge der schier bovenmenschelijke inspanningen der afgeloopen dagen nog slechts met moeite overeind kon houden.
Steeds weer moest de huzarengeneraal van zijn dolle rit dwars door het Oostenrijksche kamp naar Jägerndorf vertellen. En steeds weer werd er een nieuw glas voor hem neergezet. Toen besloot de generaal zijn verhaal met de opmerking.
„Het leven van een Pruisisch officier behoort aan den koning!"
Een ieder stond op. Er weerklonk een luid gejuich.
Alleen Ziethen werd plotseling ernstig. Hij keek in het rond en herhaalde nogmaals luide en nadrukkelijk: „Het leven van een Pruisisch officier behoort aan den koning!" en voegde er met een gewichtig gezicht aan toe: „Ook dan, wanneer hij zich in zijn eer gekrenkt acht!"
Opnieuw een uitbarsting van geestdrift.

„Gij weet, mijne heeren", onderbrak Ziethen de juichende schare zijner kameraden, „in welk groot gevaar de koning verkeerd had, toen hij eenige dagen in het hoofdkwartier te Kamenz moest doorbrengen. Overal door vijanden omringd. Maar de koning wilde liever met den degen in de hand sterven, dan Silezië opgeven. Hij gaf bevel, dat na tienen geen enkel Pruisisch soldaat meer de straat mocht betreden. En een bevel des konings staat met een wet gelijk. Klokke tien was alles rustig. Tot op één na, waarover mijn verhaal gaat.
Omdat de koning te Kamene met een plotselinge overval rekening moest houden, verbood hij elk overmatig gebruik van brandewijn. Ook dit bevel werd opgevolgd; want een bevel des konings staat met een wet gelijk! Niemand bedronk zich.
Met uitzondering van majoor Roedenbeck. Avonden achtereen zat hij, een piepjonge onverschrokken soldaat, in de kroeg. De vent kon rijden, vechten en drinken, alsof de duivel er achter zat. Klokslag tien was de herberg leeg. Hij alleen bleef zitten. Bleef tot middernacht.

Den volgenden morgen liet koning Frederik hem bij zich komen. Hij sprak dreigende woorden. Zeide, dat hij hem voor het front van den troep zijn epauletten zou laten afrukken. Maar het leven van elken soldaat was hem nu te kostbaar, dan dat hij iemand ook maar een haar op het hoofd gekrenkt zou hebben. Majoor Roedenbeck sprak tegen en protesteerde. Het mocht niet baten. Hij voelde zich in zijn eer gekrenkt en ging heen.

Toen zijn kameraden hem terugzagen, was hij bezig aan den koning te schrijven, „dat hij den dienst wenschte te verlaten. Dat hij zijn degen terugzond, dien hij als beleedigde niet langer kon dragen".
Men deed wat men kon, om den waanzinnige te kalmeeren. Majoor Roedenbeck echter bleef op zijn stuk staan, raasde, vloekte en dronk. Men trachtte in allerijl een uitweg te bedenken.
Eindelijk meende men dien gevonden te hebben. Het was acht uur. Binnen twee uur moest men een jas, zooals de koning die placht te dragen, en een pop gereed hebben. Deze wilde men zoo neerzetten, dat majoor Roedenbeck, wanneer hij zijn kwartier opzocht, haar moest passeeren.

Alles klopte als een bus. Op slag van tien was de herberg weer leeg. Alleen majoor Roedenbeck bleef nog zitten. Tot middernacht. Toen begaf hij zich op weg en ontmoette op straat den „koning", die tegen een boom geleund stond. Majoor Roedenbeck groette op de voorgeschreven wijze, waarbij hij zijn gezicht naar den koning toekeerde. Maar deze, dat zag de majoor duidelijk, groette niet terug, ja verroerde geen vin.

Den volgenden avond voegde majoor Roedenbeck aan zijn verzoek om ontslag nog toe, dat hij voor de ondervonden beleediging, n.l. dat

de koning den groet van een Pruisisch majoor niet beantwoordde, voldoening eischte. Een ordonnans moest het schrijven onmiddellijk aan den koning ter hand stellen.
Natuurlijk heeft deze brief nooit den herberg verlaten, mijne heeren, maar hij meende van wel en dronk tot hij vroeg in den avond reeds levenloos onder tafel lag.
Opnieuw leek den kameraden de eenige redding in den „koning" te liggen. Toen de majoor, ditmaal reeds om negen uur uit den herberg vertrok, snelden eenige zijner kameraden vooruit en posteerden den „koning" langs den weg. Men wilde den beschonken majoor ondersteunen. Hij wees elke hulp van de hand. Heel even bleef hij staan en toen, na eerst een paar wankelende passen te hebben gedaan, stapte hij zeker en zoo kaarsrecht voort, als niemand ooit een beschonken majoor had zien doen. Omdat de deur was blijven openstaan, weerklonken de zware stappen van den majoor tot in de gelagkamer. Nu was het zoover. Nu moest hij den „koning" zien.
Majoor Roedenbeck wilde de houding aannemen, groeten, — daar kromp hij plotseling ineen....
Daar voor hem waren menschen, daar in het donker. Twee, of drie, hij sperde zijn oogen wijd open. Daar sloop iemand over de straat en verborg zich achter een boom. Haalde een pistool te voorschijn, legde aan en mikte — majoor Roedenbeck's hart dreigde stil te staan — op den koning! Als een waanzinnige stormde hij er op af. Het bloed klopte in zijn slapen. Nog drie, nog twee stappen — nu was hij er. Eindelijk stond hij naast den „koning" en sprong voor hem.
„Leve de koning!" schreeuwde hij door den nacht en zakte door een kogel getroffen in elkaar.
In een oogwenk waren alle officieren de straat op gerend en zetten de vluchtenden na, schoten en werden beschoten; snelden voort, doorzochten de omgeving, en brachten twee gedoode vreemdelingen terug, die in den omtrek gezworven hadden, om koning Frederik te vermoorden.
Eenige dagen later stond koning Frederik aan het graf van den jongen majoor en legde eigenhandig diens degen in de kist.
Maar slechts dit, mijne heeren, wilde ik U zeggen: het leven van een Pruisisch officier behoort aan den koning, ook al zou hij zich in zijn eer gekrenkt voelen."
„Tot in den dood!" riepen de kameraden in koor uit en juichten Ziethen toe.
„Tot in den dood!" riep ook de generaal der huzaren en ledigde zijn glas op het welzijn van den Pruisischen koning, op koning Frederik.

FRANZ NOWACK F. C. G.

Frederik de Groote. Teekening: Menzel

FREDERIK DE GROOTE

Inleiding.

„De geschiedenis wordt door groote mannen gemaakt". Ieder heeft wel eens een uitspraak in dezen zin gehoord en iedereen, die ook maar oppervlakkig op de hoogte is van de geschiedenis der Germaansche volkeren, weet, dat het bovenstaande zeer zeker van toepassing is op de ontwikkeling der historie in deze landen.

In de tijden van het grootste verval ontbraken altijd de mannen, die in staat zouden zijn geweest het noodlot te keeren, maar betrad het Volk weer opwaartsche wegen, dan was dat, doordat een man naar voren was gekomen, die zijn volksgenooten met sterke handen, een warm hart en een koel hoofd leiding gaf in zijn vrijheidsstrijd.

Als eens het Grootgermaansche Rijk van morgen werkelijkheid is geworden — niet alleen in onze geesten, zooals nu, misschien nog zeer onvolmaakt, het geval is, maar ook in zijn staatkundigen vorm — dan zal een geschiedenis van dit Rijk worden samengesteld, waarin wij zullen zien hoe dit Rijk tot stand kwam.

En dan zullen onze nakomelingen — als zonen en dochters van geslachten, die geleefd en gewerkt hebben in de lage landen aan de Noordzee —leeren wat vorsten en stammen uit de Duitsche en Noorsche landen hebben gedaan voor het behoud van ons Germaansche wezen, terwijl de kinderen daar onder meer zullen hooren van hetgeen de Westgermanen tegen het opdringende Zuiden te land en tegen de Britten ter zee hebben gedaan.

In dat opzicht moet er in ons Vaderland nog zeer veel worden ingehaald. Hoe het in de andere gebieden staat met de kennis van onze geschiedenis weten wij niet, maar zeker is, dat bijvoorbeeld de Führer meer van onze historie weet, dan men oppervlakkig zou denken. In April 1943 zei de Reichsjugendführer Artur Axmann namelijk: „Nog onlangs sprak ik met den Führer over de geschiedenis in verband met de huidige militaire gebeurtenissen en in den loop van dit gesprek zei de Führer, dat hij den Nederlanden een zeeheld als Admiraal de Ruyter benijdde. Geen man in de wereld was ooit zoo groot en zoo geniaal ter zee als deze Nederlander."

Er zijn er, die nog niet begrijpen, dat de groote mannen, die in Germaansche landen geschiedenis maakten, ook tot „ons" behooren, zoodra wij bewust Grootgermaansch zijn, en dat wil zeggen, zoodra wij Groogermaansch voelen en handelen. Dan komt het niet in ons op te zeggen: laten de „anderen" maar eens eerst onze geschiedenis leeren, dan zullen wij ook met de hunne wel gaan beginnen. Wie zoo spreekt, heeft in de eerste plaats geen oog voor de werkelijke verhoudingen op dit oogenblik, maar bovendien gaat het hier niet om

een soort ruilhandeltje, maar om het veroveren van een hooger standpunt, om een verruiming en verrijking, die zonder meer winst is.
Wie waren de bouwers aan het Rijk, dat wij ook „ons" Rijk willen noemen? Wij willen iets meer weten van de mannen, die door hun daden mede verantwoordelijk zijn voor de totstandkoming van ons Rijk der toekomst. En één van de mannen, die het lot van zijn Volk, toen het zich in den grootsten nood bevond, in handen nam, was Frederik de Groote, die daarmee werd tot één der bouwmeesters aan het Rijk.
Wanneer wij van iemand niet veel meer dan den naam kennen en weten, dat hij een rol in de geschiedenis heeft gespeeld, dan voelen wij niet veel voor een droge opsomming van zijn daden. Maar wanneer hij uit de geschiedenis en uit beeltenissen tot ons is gaan spreken, dan willen wij langzamerhand ook iets meer van hem weten, ook die geschiedkundige gebeurtenissen, die ons vroeger vrij onverschillig waren.
Zoo hebben wij dan van één der groote Germaansche bouwers in de Vormingsbladen al heel wat verteld. Nu willen wij een kort samengevatte geschiedenis van zijn leven geven, zoodat die losse verhalen en woorden van den „Alten Fritz" in een vaster verband komen te staan.

Zijn jeugd.

Op 24 Januari 1712 in het koninklijk paleis te Berlijn geboren als zoon van den toenmaligen kroonprins, die later als Koning Frederik Willem I Pruisen zou regeeren, werd de jeugd van den grooten koning gekenmerkt door een hardheid in de opvoeding, welke door humanisten verafschuwd zal worden, maar die den jongen Frederik hebben gemaakt tot dien soldatenkoning, dien Pruisen later noodig zou blijken te hebben.
Reeds bij de eerste liefkoozingen van zijn vader kwam de kleine Frederik leelijk in de verdrukking, maar hij was uit het goede hout gesneden en kon tegen een stootje. Ook de grootvader, Koning Frederik I, was zeer verheugd en vergat bij de tijding, dat een kleinzoon was geboren, alle kwalen, die hij met den ouden dag had gekregen. Kanongebulder en klokgelui lieten de bevolking weten, dat in het kroonprinselijk gezin een stamhouder was geboren.
Frederik groeide voorspoedig op en scheen alle deugden te bezitten, die zijn vader hem toewenschte. Toen bijvoorbeeld op een keer zijn zuster hem vroeg, samen met haar met wat bloemen te spelen, begon hij heviger dan ooit op zijn trommel te slaan en toen zij aanhield, gaf hij het volgende antwoord: „Goed trommelen lijkt mij beter dan jouw spelletjes en het is mij liever dan die bloemen".
Ondanks deze geestesgesteldheid had hij echter ook een open oog voor de nooden en de moeilijkheden van anderen. Duidelijk blijkt dit uit een gebeurtenis, die zich in Tangermünde afspeelde. De ouders

waren met de kinderen op reis gegaan en rustten in dit plaatsje uit van de vermoeienissen. In minder dan geen tijd had een groot aantal menschen zich om de wagen, waarvan bij de reis gebruik werd gemaakt, verzameld om de hooge gasten eens te zien. De kleine Frits zag dadelijk hoeveel arme kinderen en ouden van dagen zich daaronder bevonden en liep naar een bakkerswinkel, waar hij voor de inhoud van zijn spaarpot broodjes kocht, die hij onder de menschen verdeelde en die met dankbaarheid werden aanvaard.

Iets ouder geworden, begon de niemand en nietsontziende tucht, waaronder zijn vader hem stelde, pas goed door te werken. Iederen dag werd door den vader ingedeeld en van het vastgestelde schema mocht in geen geval afgeweken worden. En niet alleen het schema, maar ook de leerstof werd door den Koning zelf vastgesteld en die bestond voornamelijk uit geschiedenis, aardrijkskunde en vooral godsdienstonderwijs. 's Zaterdags werd het geleerde nog eens overhoord en indien de knaap geen juiste antwoorden gaf, ging zijn vrije Zaterdagmiddag eraan, want dan moest hij van twee tot zes uur verder leeren. Frederik had echer ook eenige persoonlijke liefhebberijen; in zijn vrijen tijd las hij graag Fransche boeken en hij was verzot op muziek maken en dichten. Zijn vader was hier echter zeer tegen gekant en moest niets hebben van de fluit en de viool, waarvan de kroonprins in zijn weinige vrije oogenblikken gebruik maakte. Zijn zoon zou een goed soldaat worden, niets meer en niets minder, en alles, wat dit doel naar zijn meening, in den weg zou staan, vond in zijn oogen geen genade.

Het is te begrijpen, dat onder deze omstandigheden de verhouding tusschen vader en zoon met het verstrijken der jaren steeds koeler werd en dat de zich steeds weer herhalende wrijvingen, die dikwijls een zeer ernstig karakter aannamen, zelfs een vijandschap teweeg brachten tusschen den knaap en den koning. Frederik nam het besluit aan deze onmogelijke verhouding een einde te maken: hij wilde vluchten. Hij besprak zijn plan met een goeden vriend, luitenant Hans Hermann von Katte, die beloofde hem te helpen.

Tijdens een reis, die Frederik Wilhelm I in Augustus 1730 met zijn zoon zou maken, zou aan het plan uitvoering worden gegeven. Onderweg verried een page echter het plan tot de vlucht aan den koning, die in hevige woede ontstak en zijn zoon met een degen wilde doorsteken. Dit werd echter voorkomen door Generaal Von Mosel, die zich voor den kroonprins wierp en den koning toeriep, dat hij hem dan maar moest dooden, maar dat hij zijn zoon moest sparen.

Kroonprins Frederik werd gevangen genomen, evenals zijn vriend luitenant Von Katte. De koning wenschte, dat de zaak tegen zijn zoon voor den krijgsraad behandeld zou worden, maar deze wilde geen

oordeel over den jongen officier vellen. De vader stond er echter op, dat de luitenant, die de kroonprins behulpzaam was geweest bij de poging tot verwezenlijking van zijn vluchtplannen, ter dood zou worden gebracht, hetgeen gebeurde in tegenwoordigheid van Frederik. Toen Von Katte op de zandhoop toetrad, waar hij de laatste adem zou uitblazen, riep de jeugdige kroonprins hem van achter zijn tralies van zijn kerker, van waaruit hij het tooneel van de terechtstelling kon overzien, toe: „Beste Katte, vergeef mij, dat ik je in dit ongeluk heb gestort". Niets was er aan den luitenant te merken, toen hij zijn koninklijken vriend antwoordde: „Het hindert niets, prins; al had ik tien levens te verliezen, zou ik ze voor u gaarne geven!"

Nog een laatste groet en de kroonprins viel bewusteloos neer. Dit tooneel had hem te zeer aangegrepen.

Hij bleef in de meening verkeeren, dat ook aan zijn leven op deze wijze een einde zou komen, maar te veel invloeden waren bij den koning werkzaam, dan dat deze plannen van dezen aard, zoo hij ze ooit gehad mocht hebben, in werkelijkheid zou omzetten. Groote invloed op den koning had de geestelijke, die Frederik steeds bezocht, veldprediker Müller, die het genoegen smaakte den koning ten lange leste ervan te overtuigen, dat hij zijn zoon moest vrij laten.

Hij gaf hem echter bevel in de plaats te blijven, waar hij al dien tijd gevangen had gezeten, in Küstrin, om zich daar verder te bekwamen in den krijgsdienst, ook al mocht hij dan ook nog niet den wapenrok dragen en al werd het den soldaten verboden hem de gebruikelijke militaire eerbewijzen te brengen.

Maar dit nam niet weg, dat hij hier zeer veel kennis opdeed en dat hier de grondslag werd gelegd voor den grooten militairen loopbaan van den lateren Pruisenkoning.

Ter gelegenheid van de bruiloft van zijn zuster, prinses Wilhelmina, zag hij voor het eerst na langen tijd deze en zijn moeder weer. Deze gelegenheid namen de generaals te baat om den koning, die in de bruidsdagen van zijn dochter zeer goed gestemd was, te verzoeken zijn zoon weer in het leger op te nemen. Frederik Willem liet zich vermurwen en kroonprins Frederik kwam in het Goltzsche Infanterieregiment in Ruppin, waar hij in Februari 1732 tot Overste werd benoemd. De jeugdjaren van Frederik waren hard en niet gemakkelijk, maar ze waren beslissend voor het voortbestaan van Pruisen. Want had hij toen niet deze strenge opvoeding gehad en deze harde discipline gekend, zou hij dan wel in de geschiedenis hebben voortgeleefd als Frederik „de Groote"? Wellicht zou Pruisen verloren zijn gegaan en misschien zouden wij dan nu ook niet hebben kunnen spreken van het Grootgermaansche Rijk. Maar daarover een volgende keer.

HENK SCHUMACHER Jr.

ADOLF HITLER OVER HET GEZIN

De uiteindelijke vernietiging van het gezin zou het einde van alle hoogere vormen van menschzijn beteekenen.

Het is de kleinste, maar meest waardevolle eenheid in den opbouw van den staat.

Oproep voor de verkiezingen van 31 Juli 1932.

Het buitenechtelijke kind

Alle gezonde Germaansche volken hebben zich sterk voortgeplant, maar dan bovenal in de kinderrijke gezinnen. De waarde van deze gezinnen staat boven alle twijfel verheven, maar evenzeer weten wij hoe betrekkelijk zeldzaam zij zijn geworden en dat wel in een tijd, dat het Germanendom strijden moet op leven en dood. Daar komen dan nog andere vragen naar voren en wij hebben reeds meermalen over de vraagstukken, die samenhangen met de voortplanting in verband met den oorlog, gesproken.

Het verhaal van „de Wieg" heeft aan den eenen kant aanleiding tot veel misverstand gegeven, maar aan den anderen kant was het ook een aanleiding, om over deze dingen in de vorming te spreken. Eén ding is ons daarbij toch wel duidelijk geworden: wie deze vraagstukken met lichtzinnigheid behandelt, heeft in de ϟϟ geen recht van spreken.

Wij drukken hieronder een bevel van den Reichsführer- ϟϟ uit het jaar 1939 af, alsook een verklaring naar aanleiding van misverstand, dat was ontstaan.

Ook daar spreekt de Reichsführer- ϟϟ het uit, dat de behandeling van deze vraagstukken alleen „uit den diepsten zedelijken ernst" mag voortkomen. Dat is dan ook niet het standpunt van: verwek maar kinderen waar en wanneer je kunt, want dan ontbreekt deze zedelijke ernst.

De toestand, waarin wij verkeeren, is deze: wij kunnen in Germaansche landen niet genoeg kinderen voortbrengen, dat wil zeggen, kinderen van goed ras en van goeden erfelijken aanleg. Wordt dit nu bevorderd, wanneer de zeden verwilderen en wanneer de zedelijke ernst, waarvan

de Reichsführer spreekt, verloren gaat? Zeker niet. Verwildering van zeden, ontbinding van de banden van het gezin en alles, wat daarmee samenhangt, leidt onherroepelijk naar den ondergang van onze Germaansche kultuur. Het is de Führer zelf, die dit duidelijk heeft uitgesproken in een oproep van 1932, en die wij daarom als richtlijn zouden willen kiezen bij alle besprekingen over deze dingen. Hij zegt hier niet zonder reden, dat het gezin niet alleen de bouwsteen van den staat vormt, maar de waardevolste eenheid „des ganzen Staatsgefüges" is. Zoo'n uitspraak is er niet, om met schoone letters ergens aan den wand te hangen of boven een hoogdravend artikel te plaatsen, maar om doordacht te worden en ons leven er naar in te richten. Deze „waardevolste eenheid" kan niet vervangen worden door iets anders, dat even waardevol zou zijn.

Maar nu — uitgaande van dit standpunt — willen wij weer de noodzaak onder de oogen zien, van sterke voortplanting. Wij zullen na den oorlog een groot tekort aan Germaansch bloed hebben en terwille van ons behoud moeten wij ons zoo sterk mogelijk maken, ook in aantal. Waar de mogelijkheid bestaat, dat kinderen van goed bloed geboren worden, daar moeten zij ook geboren worden, en waar dat niet in het gezin — als „waardevolste eenheid" — geschieden kan, daar hebben wij het buitenechtelijke kind, dat ook kostbaar bezit is en behoed moet worden en dat wij anders beschouwen, dan de achter ons liggende tijd.
Wij laten nu het bevel van 28 October 1939 en het daarbij aansluitende stuk van 30 Januari 1940 volgen.

SS bevel voor de geheele SS en politie

Iedere oorlog is een aderlating van het beste bloed. Menige overwinning der wapens was voor een Volk tegelijkertijd een vernietigende nederlaag ten aanzien van zijn levenskracht en zijn bloed. Hierbij is de helaas onvermijdelijke dood der beste mannen, hoe betreurenswaardig ook, nog niet het ergste. Veel erger is het ontbreken der kinderen, die gedurende den oorlog niet door de levenden, en na den oorlog niet door de dan gestorvenen zijn verwekt.
De oude wijsheid, dat slechts hij rustig kan sterven, die zonen en kinderen heeft, moet in dezen oorlog juist voor de Schutzstaffel wederom tot waarheid worden. Rustig sterven kan hij, die weet, dat zijn sibbe, dat al datgene, wat zijn voorouders en hij zelf gewild hebben en waarnaar zij streefden, in de kinderen wordt voortgezet. Het grootste

geschenk voor de weduwe van een gevallene is steeds het kind van den man, dien zij heeft liefgehad.
Boven de grenzen wellicht van overigens noodzakelijke burgerlijke wetten en conventies uit, zal het ook buiten het huwelijk voor Duitsche vrouwen en meisjes van goeden bloede een verheven taak kunnen zijn, niet uit lichtzinnigheid, maar in den diepsten zedelijken ernst, moeder van de kinderen van te velde trekkende soldaten te worden, van wie slechts het lot weet, of zij huiswaarts keeren, dan wel voor Duitschland vallen.
Ook voor de mannen en vrouwen, die op bevel van den staat hun plaats in het Vaderland hebben, geldt juist in dezen tijd de heilige plicht, wederom vader en moeder van kinderen te worden.
Laten wij nimmer vergeten, dat de zege van het zwaard en het vergoten bloed onzer soldaten geen zin zouden hebben, zoo niet de zege van het kind en de kolonisatie van den nieuwen bodem er op zouden volgen.
In vroegere oorlogen heeft menig soldaat besloten gedurende den oorlog geen kinderen meer te verwekken, omdat hij het onverantwoordelijk vond, zijn vrouw, wanneer zij wederom een kind meer had, na zijn dood in zorg en nood achter te moeten laten. Dit bezwaar en deze bezorgdheid behoeft gij, ϟϟ-mannen, niet te koesteren; zij zijn door de volgende regeling ondervangen:
1. Van alle wettige en onwettige kinderen van goeden bloede, wier vaders in den oorlog gevallen zijn, nemen bijzondere, door mij persoonlijk gemachtigden, de voogdij op zich, namens den Reichsführer ϟϟ. Wij stellen ons ter beschikking van deze moeders en zullen in moreel en geestelijk opzicht de opvoeding, en materieel den zorg voor het grootworden van deze kinderen tot aan hun meerderjarigheid op ons nemen, zoodat geen moeder of weduwe door nood bekommernis behoeft te vreezen.
2. voor alle gedurende den oorlog verwekte kinderen, hetzij wettige, dan wel onwettige, zal de Schutzstaffel gedurende den oorlog èn voor de aanstaande moeders èn voor de kinderen, wanneer er zorgen of moeilijkheden dreigen, zorg dragen. Na den oorlog zal de Schutzstaffel, wanneer de vaders terugkeeren, op ieders gemotiveerd verzoek, op onbekrompen wijze economische hulp verleenen.
ϟϟ-mannen en gij, moeders dezer door Duitschland verwachte kinderen, toont, dat gij in het geloof in den Führer en in den wil tot het eeuwig voortbestaan van ons bloed en Volk even dapper als gij voor Duitschland weet te strijden en te sterven, de wil hebt het leven voor Duitschland door te geven!

De Reichsführer ϟϟ

w.g. H. HIMMLER

Aan alle mannen der SS en politie

Mijn bevel van 28 October 1939, waarin ik U aan uw plicht herinnerde, zoo mogelijk gedurende den oorlog, vaders van kinderen te worden, is U bekend.
Deze publicatie, die fatsoenlijk gedacht en fatsoenlijk aanvaard, met het oog op de toekomst, bestaande problemen tot uiting brengt en openlijk een standpunt daar tegenover inneemt, heeft bij menigeen tot niet-begrijpen en verkeerd begrijpen aanleiding gegeven. Ik acht het derhalve noodzakelijk, een ieder van U in alle openhartigheid te doen weten, welke twijfel en welke misverstanden zijn gerezen en wat dienaangaande te zeggen valt.
1. Men stoot zich algemeen aan het duidelijk uitspreken van het feit, dat er onwettige kinderen bestaan, en dat een gedeelte der ongehuwde en alleenstaande vrouwen en meisjes in alle tijden buiten een echtelijken band, moeders van dergelijke kinderen geworden zijn, dat zij dat tot op heden zijn en ook in de toekomst zullen zijn.
Hierover valt niet te redetwisten.
2. Het ernstige wanbegrip houdt zich bezig met de alinea, luidende: „Boven de grenzen wellicht van overigens noodzakelijke burgerlijke wetten en conventies uit, zal het ook buiten het huwelijk voor Duitsche vrouwen en meisjes van goeden bloede een verheven taak kunnen zijn, **niet uit lichtzinnigheid, maar in den diepsten zedelijken ernst**, moeder van de kinderen van te velde trekkende soldaten te worden, van wie slechts het lot weet, of zij huiswaarts keeren, dan wel voor Duitschland vallen."
De SS-mannen zouden dus volgens het bovenstaande — zoo meenen velen ten onrechte — opgewekt worden, de vrouwen der soldaten, die aan het front staan, te benaderen. Hoe onbegrijpelijk voor ons een dergelijke gedachtegang ook moge zijn, toch moeten wij daartegenover ons standpunt bepalen.
a. Het is voor ons, SS-mannen, even duidelijk en natuurlijk als voor iederen anderen Duitscher, dat niemand de vrouw van een aan het front staanden soldaat te na komt. Dit is de meest simpele en natuurlijke wet van fatsoen en kameraadschap.
b. Ik stel buitendien vast, dat van rond 250.000 mannen der SS, die er bij het begin van den oorlog waren, op heden 175.000 onder de wapenen zijn, voor het grootste gedeelte in de gelederen der Weermacht aan het front, voor een verder gedeelte in de Standarten en Regimenten der Verfügungstruppen, der Totenkopfverbände en van de Politie aan het front en voor een verder aanzienlijk deel in de Standarten der Totenköpfe in het Oosten. Daaruit moge ten duidelijkste

blijken, dat de ᛋᛋ-mannen voor het overgroote deel zelf aan het front staan en niet in het Vaderland.

c. De vrees, dat op grond van dit bevel het gezin en het huwelijk vernietigd zouden worden en dat de mannen met beroep op dit bevel in het geheel niet meer zouden huwen, is met de volgende sprekende en ondubbelzinnige cijfers te weerleggen: Bedroeg 1 Januari 1939 het percentage der gehuwde ᛋᛋ-mannen 39%, zoo bedroeg het op 1 Januari 1940 44%, waarbij valt op te merken, dat de ᛋᛋ in zijn geheel genomen (Algemeene ᛋᛋ, Verfügungstruppe en Totenkopfverbände) voor een aanzienlijk deel uit jonge mannen onder de 25 jaar bestaat.

Bij een dergelijke kwestie geeft de houding van het Führerkorps steeds den doorslag. Bedroeg op 1 Januari 1939 het aantal der gehuwde ᛋᛋ-Führer 77,3%, zoo bedroeg dit op 1 Januari 1940 78,6%. De getallen spreken voor zichzelf en zijn bij ons weten tot op heden door niemand overtroffen.

d. Verder valt ten opzichte van deze kwestie nog iets op te merken: Wat denken eigenlijk de menschen, die dergelijke meeningen verbreiden en napraten, van de Duitsche vrouwen? Zelfs wanneer in een Volk van 82 millioen menschen, hetzij uit gemeenheid, hetzij uit menschelijke zwakheid, de één of andere man een gehuwde vrouw te na zou komen, dan behooren tot het verleiden toch twee partijen: één, die verleiden wil, en één die zich verleiden laat.

Wij zijn, afgezien van onze opvatting, dat men de vrouw van een kameraad niet te na komt, daarenboven van meening, dat de Duitsche vrouw over het geheel genomen zelf de beste beschermster van haar huwelijk is. Elke andere meening zou door alle mannen eenstemmig als beleediging der Duitsche vrouw van de hand gewezen worden.

e. Verder wordt de vraag opgeworpen, waarom voor de vrouwen der ᛋᛋ en Politie, gelijk het in het bevel van 28 October 1939 heet, extra wordt gezorgd en niet evengoed voor alle anderen.

Het antwoord is zeer eenvoudig: Omdat de ᛋᛋ, uitgaande van haar kameraadschap en haar offervaardigheid, door vrijwillige bijdragen van Führer en mannen — welke overigens sinds jaren aan de vereeniging „Lebensborn" betaald worden — de middelen daarvoor opbrengt.

Daarmede is wel ieder misverstand opgehelderd. Evenals in alle tijdsgewrichten, waarin wereldbeschouwelijke overtuigingen verdedigd moeten worden, staat het aan U, ᛋᛋ-mannen, het begrip van Duitsche mannen en Duitsche vrouwen voor deze heilige, boven iedere lichtzinnigheid en iederen spot verheven levensvraag van ons Volk te winnen.

De Reichsführer ᛋᛋ

w. g. H. HIMMLER

Tacitus over Germaansche zedelijkheid

En toch (niettegenstaande de losse kleederdracht) zijn de huwelijken bij hen streng en geen gebied hunner zeden verdient hooger lof. Want zij zijn haast het eenige Volk onder de barbaren, waarvan de mannen zich met één vrouw tevreden stellen, met uitzondering van zeer weinigen, die niet ter bevrediging van zinnelijken lust, doch wegens hun voorname afkomst vele huwelijksaanzoeken krijgen.
Huwelijksgift brengt niet de vrouw den man, maar de man de vrouw. Daar zijn ouders en verwanten bij tegenwoordig en keuren de geschenken.
Zoo leven zij, behoed door hun kuischheid, onbedorven door verlokkingen van tooneelspelen en zonder de prikkelingen van gastmalen. Briefgeheimen kennen de mannen evenmin als de vrouwen. Echtbreuk komt bij dit overvloedige Volk uiterst zelden voor; de straf daarvoor volgt direct op de daad en wordt aan den echtgenoot overgelaten: hij drijft haar met afgesneden haar, van haar kleeren beroofd, in tegenwoordigheid der verwanten uit het huis en jaagt haar door het heele dorp met een geesel...... Niemand lacht daar om liederlijkheid, en verleiden en verleid worden heet daar niet „de geest van den tijd".

Zoo schreef Tacitus in de eerste eeuw. Eeuwen later heet het in het Friesche recht (Lex Frisiorum) dat de echtbreker ongeboet gedood kan worden en Noorsch recht (Uplandslag) bepaalt, dat wanneer een vrouw een andere vrouw bij haar boer in het bed aantreft in bijzijn van getuigen, zij haar ongeboet mag doodslaan.
Wij zien, hoe de Germaan de eerste eeuwen onzer jaartelling tegenover het huwelijk stond en hoe deze lijn is doorgetrokken in het woord van den Führer, dat wij bovenaan stelden op blz. 18.

Waar het altijd bij de zeden onzer voorvaderen op aankwam, dat was het zuiver houden van het bloed. Ook bij ons is dat weer maatstaf geworden.
Bij zuiver bloed hoort zuivere aard en levenswijze en dat wil zeggen, een natuurlijke levenswijze. Natuurlijk, in den vollen zin des woords, was voor ons ras het kinderrijke gezin. Niet de oostersche harem en evenmin de vrouwenkraal der kaffers is onze natuurlijke vorm, maar in de vroegste tijden het sterke sibbeverband, waaruit later het gezin zich als zelfstandige eenheid zou losmaken, om te worden tot de bouwsteen van een hoogere eenheid: het Volk.

Het is een man, die het rooken laten kan

De nicotine behoort tot die genotgiften, tegen welker gebruik niet genoeg gewaarschuwd kan worden. Juist wij, die ons bewust zijn geworden van de waarde eener goede erfgezondheid, hebben tot plicht, met alle middelen den strijd aan te binden met dit verderfelijke kiemgift. Het wordt tijd, dat het fabeltje, dat rooken niet schaden kan, de wereld uit wordt geholpen. Al zijn er dan ook menschen, die er 80 jaar en ouder mee zijn geworden, dat neemt de ontelbare gevallen niet weg, waarin menschen ten gevolge van door nicotine veroorzaakte organische defecten, vroegtijdig gestorven zijn; doch wat veel erger is, men denkt niet aan die duizenden en nog eens duizenden kinderen, die niet geboren zijn, tengevolge van door nicotine veroorzaakte steriliteit, dat is onvruchtbaarheid, zoowel bij den man als bij de vrouw, of doordat de in de moeder reeds groeiende vrucht door nicotinevergiftiging afsterft en dus een miskraam ontstaat.

Laten wij de giftige werking van de nicotine eens wat nader bekijken. Iedereen weet, hoe het den jongeman vergaat, die voor het eerst gaat rooken; hij wordt duizelig, misselijk, gaat braken, het zweet breekt hem uit, hij ziet bleek, snelle pols, hartkloppingen, diarrhee, uit welke verschijnselen wel duidelijk blijkt, dat wij met een echte vergiftiging te maken hebben. Er wordt nu op dezen jongeman ingewerkt, dat hij door moet zetten; dat heet dan mannelijk. Opzettelijk wordt het lichaam aan het gif aangepast.
Denk echer niet, dat daardoor de giftige werking op het lichaam minder geworden is. Eerst vele jaren later, na tien, na vijftien jaar, dan komen de kwalen; en de dokter denkt er meestal ook niet aan, dat de nicotine wel eens de oorzaak zou kunnen zijn, want de dokter rookt zelf.
Iedereen weet, dat de niet-rooker een vaste hand heeft bij het schieten, dat de niet-rookende chirurg een vaste hand heeft bij het opereeren, dat de niet-rookende sportman de beste prestaties behaalt.

De doodelijke dosis nicotine bedraagt 30 tot 60 milligram, dat wil zeggen, wanneer iemand, die niet aan de nicotine gewend is, ineens 30 tot 60 milligram onveranderde pure nicotine inneemt, dan sterft hij daar aan. En let nu op! Eén sigaret bevat ongeveer tien milligram nicotine. Bij de zoogenaamde longenrookers wordt ruim vijf milligram door het lichaam opgenomen; zij, die niet inhaleeren, nemen ruim drie milligram op. Al is het natuurlijk zoo, dat de één er beter tegen kan dan de

ander en de doodelijke dosis van de pure nicotine stijgt, al naarmate men zich aan het rooken gewent, spreken deze cijfers een duidelijke taal.

De belangrijkste schade wordt door de nicotine toegebracht aan het zenuwstelsel. En aangezien het zenuwstelsel door middel van de kleinste zenuwvezels alle lichaamscellen bereikt, is het duidelijk, dat elk lichaamsorgaan er nadeel van kan ondervinden. Zoo wordt het geheele bloedvaatsysteem beïnvloed en als gevolg daarvan kunnen voetkrampen ontstaan, migraine, de angina pectoris, een meestal doodelijke hartaandoening en bloedsomloopstoornissen aan handen en voeten, die dikwijls tot amputatie noodzaken.
Niet minder lijden de ademhalingswegen. Iedereen kent de rauwe rookerskeel, de rookerscatarrh. Het is een opvallend verschijnsel, dat de longkamer vijf maal zooveel bij de mannen als bij de vrouwen voorkomt, zooals ook maagzweer, maag- en darmcatarrh. Ook de groei wordt door de nicotine belemmerd.
Vooral bij de vrouwen wordt de huid er niet mooier op, hetgeen in het gelaat goed zichtbaar is. De huid krijgt een ongezonde geel-bruine tint en verliest haar soepelheid.

Men denkt in het algemeen, dat alleen de luchtwegen schade kunnen ondervinden, dus als men maar niet inhaleert, is er geen vuiltje aan de lucht. Dit is een groote fout. Ook de slijmvlieslaag, in mond, keel, neus, longen en maag, neemt de nicotine op, die vervolgens in het bloed komt, dat het gif naar alle lichaamscellen vervoert. Ook het bloed zelf wordt vergiftigd, doordat de bloedkleurstof, die de zuurstof uit de lucht moet opnemen, wordt vernietigd en ook de witte bloedlichaampjes, die tot taak hebben infectiehaarden te bestrijden en vreemde stoffen te weren, worden aangetast.
Door middel van het bloed worden de zenuwcellen bereikt, die daardoor verlamd worden. De rooker merkt dit, doordat hij zich rustiger gaat voelen. **Deze kalmeerende werking van de sigaret is dus in wezen een vergiftiging, waardoor verdooving optreedt.** Deze verdooving gaat gepaard met een vermindering van wilskracht en zelfkritiek. De rooker kan zijn eigen toestand niet meer zuiver beoordeelen. Hierin ligt de oorzaak van de gewenning aan het rooken en de moeilijkheden bij de ontwenning. De rooker is er ook niet van te overtuigen, dat zijn kwaal, die meestal pas na jaren rooken ontstaat, een gevolg is van de nicotine. De rooker, en dit is het ergste, is de slaaf geworden van zijn sigaret. Zie hoe ze in de bioscopen en schouwburgen in de pauze naar de hal of rookzaal rennen om een „trekje" te nemen. Kijk hoe ze tegenwoordig de peukjes van de straat, van de perrons en tusschen

de rails oprapen; het zijn heusch niet meer alleen de armoedzaaiers.

Kijk eens wat je op een rookerskaart kunt krijgen; de meest waardevolle voedselbonnen, desnoods van vrouw en kinderen erbij, is men bereid er aan op te offeren. Alles onder het devies: „het is geen man, die niet rooken kan". Breng het hen eens aan het verstand, dat het rooken niets anders is dan een aanwensel en wel een zeer slecht aanwensel; zij komen met de meest dwaze motiveeringen, dat het heusch niet zoo slecht is, dat de bacteriën er door worden gedood en weet ik al niet wat voor nonsens nog meer. Zij hebben geen inzicht meer in eigen toestand. Zij redeneeren als de anti's over de politiek.

Moeten de menschen nu zelf maar weten of ze hun lichaam willen benadeelen? Maar voor ons geldt de gezondheidsplicht met het oog op volk en ras en wij mogen niet onverschillig staan tegenover de schadelijke invloeden van de nicotine als kiemgift. Waar de nicotine door middel van het bloed alle lichaamscellen bereikt, is het begrijpelijk, dat ook de zeer gevoelige geslachtscellen zullen worden beïnvloed. Het is aangetoond, dat de mannelijke geslachtscellen reeds in een zeer sterk verdunde nicotineoplossing hun beweeglijkheid verliezen. In vele gevallen is de onvruchtbaarheid der vrouw aan de nicotine toe te schrijven, wat gebleken is bij vrouwen, die langen tijd geen kinderen konden krijgen en eerst toen zij ophielden met rooken weer vruchtbaar werden. Waar eenmaal zwangerschap is ontstaan, kan door veel rooken een miskraam optreden. Bekend is het geval van een vrouw, die zeven gezonde kinderen ter wereld bracht; daarna is zij in een tabaksfabriek gaan werken; waarna zij zeven miskramen kreeg. Zeer schadelijk is het rooken voor de zwangere en zoogende vrouw in welk geval de nicotine door het bloed en door de melk het kind beschadigt; bovendien vermindert ook het zoogvermogen.
Wij mogen ook aannemen, dat de geslachtsdrift door het rooken vermindert, hetgeen zeer verklaarbaar is.

De nicotine is, vooral ook sinds de vrouwen mee zijn gaan rooken, één van de oorzaken van de daling van het geboortecijfer. Waar wij juist in dezen tijd met alle, ons ten dienste staande middelen; dit geboortecijfer willen doen stijgen, is het van het grootste belang, op het nicotinegevaar te wijzen.
Zullen wij dan onze vrouwen het rooken moeten verbieden? Wij kunnen hen niet als kleine kinderen verbieden; maar wel kunnen wij uit alles doen blijken, hoe wij er over denken; kunnen wij onze kinderen zoo opvoeden, dat zij een gezond oordeel over het rooken hebben en kunnen wij er voor zorgen, dat hun moeder geen rookende vrouw is.

Dat wil zeggen, dat wij vóór het huwelijk op dit punt onzen invloed kunnen doen gelden, want wij willen toch vrouwen, die acht geven op een sterk en gezond nageslacht.
Hebben wij niet allemaal het gevoel, dat wij het niet prettig vinden, als wij een vrouw, die wij achten, zien rooken? Wat is daar de oorzaak van? Misschien omdat wij onbewust van de vrouw een gezonde levenswijze verwachten en eischen. Een feit is, dat wij het allemaal heel gewoon vinden, als de opgedirkte bordeeljuffrouw rookt. Ja, als wij haar uitteekenen, teekenen wij haar allemaal met een sigaret in haar mond.
Het moet tot de goede zeden gaan behooren, dat wij niet rooken in gezelschap van vrouwen en kinderen; ook de tabaksrook is schadelijk. Het gaat niet aan, dat wij terwille van eigen genot, een genot wat zeer twijfelachtig is, de voor het lichaam noodige frissche lucht verpesten met de giftige tabaksrook, die behalve de nicotine ook nog andere schadelijke producten bevat. Ook hierin zal de ϟϟ het voorbeeld moeten geven, wij aanvaarden in alles de laatste consequenties en zullen dit ook hierin moeten doen. Wij willen ons bewust zijn van alle gevaren, die onze lichamelijke en geestelijke gezondheid bedreigen. Wij willen ons lichaam stalen en hoe kunnen wij dat, als wij het aan den anderen kant ondermijnen, alleen maar, omdat wij een persoonlijk genot niet prijs willen geven, ja, niet meer prijs **kunnen** geven, omdat wij slaaf zijn geworden van een erbarmelijke gewoonte.
De man slaaf van een gewoonte, dat is door en door ongermaansch. Wij zullen zooveel aan sport en lichaamsoefeningen in de frissche lucht moeten doen en een in alle opzichten zoo gezonde levenswijze leiden, dat wij geen behoefte meer hebben aan rooken. En dan zullen wij zooveel wilskracht bezitten, om het rooken ook volledig te laten, zoodra wij ons uit het voorgaande bewust zijn geworden van de gevaren, die ons bedreigen, in het bijzonder, wanneer het gaat om moeder en kind.
„Het is een man, die het rooken laten kan."

J. E. VAN RENESSE

▪ ▪

„Abusus non tollit usum"

„Door misbruik werd
het goed gebruik
nog nimmer slecht —"

Nog minder werd
door veel gebruik
wat krom is recht!

N.

HET HAKENKRUIS

Het is een oude strijdvraag, waar het hakenkruis vandaan komt. De oude meening was, dat het in Voor-Azië en het Donaugebied al lang voorkwam, voordat het ook in Midden-Europa wordt aangetroffen.
Indien dat zoo was, dan zou het hakenkruis dus het eerst zijn gebruikt in een gebied, waar het Noordras toen nog niet, of slechts als bijmenging vertegenwoordigd was. Dan zou het dus oorspronkelijk niet Indogermaansch zijn. Want eerst langzamerhand dringt het Noordras uit Midden- en Noord-Europa in het Donaugebied binnen en daarna ten slotte ook in Voor-Azië; maar indien hier het hakenkruis het vroegst voorkomt, dan is het duidelijk, dat het Noordras het vandaar moet hebben overgenomen, tenzij het bij ons eveneens zelfstandig zou zijn ontstaan, zij het dan ook later.
De vragen, die hiermede samenhangen, zijn zeker nog niet volledig tot klaarheid gebracht, maar enkele vaste punten hebben wij toch reeds.
Zinnebeelden kent dit Noordrasgebied van Europa reeds zeer vroeg. Een barnsteenhangertje van Denemarken uit het eerste begin van den Jongsteentijd heeft een boomsymbool en andere teekens. Later komen zinnebeelden op aardewerk en spinschijfjes voor en daaronder is ook het hakenkruis.
Wij treffen dit hakenkruis echter niet alleen in het Donaugebied aan, maar ook nog veel verder naar het Oosten, in het oude Susa in Mesopotanië (Elam) en zelfs aan den Indus. Dit oudste Susa wordt omstreeks —3000 gedateerd; het is dus zeer oud. Kan Midden-Europa het daarvandaan hebben gekregen? Indien dat zoo zou zijn, moeten natuurlijk nog meer kultuurgoederen daarvandaan ontleend zijn, want het is niet denkbaar, dat zoo'n zinnebeeld heel alleen den verren weg vindt. Wij weten echter, dat in den tijd van het eerste optreden van het hakenkruis in Midden-Europa, er in het geheel geen invloeden uit dat verre Oosten te bespeuren zijn, zelfs niet uit het Donaugebied.
Onwillekeurig vragen wij ons daarom af, of het hakenkruis daar in het Oosten zelfstandig ontstaan is. Of is het in dezen vroegen tijd reeds uit Europa door trekkende scharen naar het Oosten meegedragen?

Wij weten, dat met het begin van den Bronstijd, de groote trek naar het Oosten begint. Maar wij weten ook, dat daarvóór reeds met zekerheid Arische invloeden in Mesopotanië en het Indusgebied zijn vastgesteld. De mogelijkheid, dat het hakenkruis, dat wij daar omstreeks —3000 aantreffen, toch het Indogermaansche teeken is, is dus niet uitgesloten.
Daar komt nog het volgende bij. Wij kennen het ronde en het hoekige hakenkruis. Bij den stijl van het Donaugebied past de ronde vorm, bij het Noordrasgebied van Midden-Europa het hoekige. En nu zien wij het hoekige hakenkruis in het Donaugebied optreden, waaruit wij afleiden, dat dit gebied het teeken moet hebben overgenomen, om het dan eerst later den ronden vorm, passend bij den stijl van dat gebied, te geven.
Dergelijke vormen zijn geen bijkomstigheden. De siervormen van het Noorden zijn in dien vroegen tijd hoekig en rechtlijnig, terwijl het Donaugebied daarentegen juist overal spiralen en gebogen lijnen gebruikt. Wanneer daar nu plotseling temidden van al die gebogen lijnen een hoekige vorm als vreemde eend in de bijt optreedt, dan moet die van buitenaf zijn gekomen. En dat kan ook zeer goed, want het Noordras met zijn rechtlijnige siervormen dringt het Donaugebied binnen, zooals wij uit allerlei dingen kunnen opmaken.

Zooals reeds gezegd, er blijft hier voor de wetenschap nog zeer veel te doen, alvorens wij zekerheid hebben omtrent den oorsprong van het hakenkruis.
Maar één ding staat vast.
In heel dat uitgestrekte gebied van de Noordzee tot Voor-Indië, komt het reeds zeer vroeg voor en wij weten, dat dit het gebied is, waar de groote Indogermaansche kulturen zouden ontstaan. Het komt daar lang niet overal even veelvuldig voor en er zijn tijden, dat het meer en andere, dat het minder gebruikt wordt.
Het komt in deze vroege tijden echter in het geheel niet in Egypte voor. Ook niet in de Semitische wereld; en nu is het volgende zeer merkwaardig: Semitische volken zouden Mesopotanië, waar het hakenkruis dus bekend was en zelfs zeer veel voorkwam, veroveren. Zij nemen het daar echter niet over, maar het verdwijnt. Er was blijkbaar een reden, waarom dit teeken hen niet aanstond.
Thans is het wederom het heilig teeken tegen het Semitisme geworden.

N.

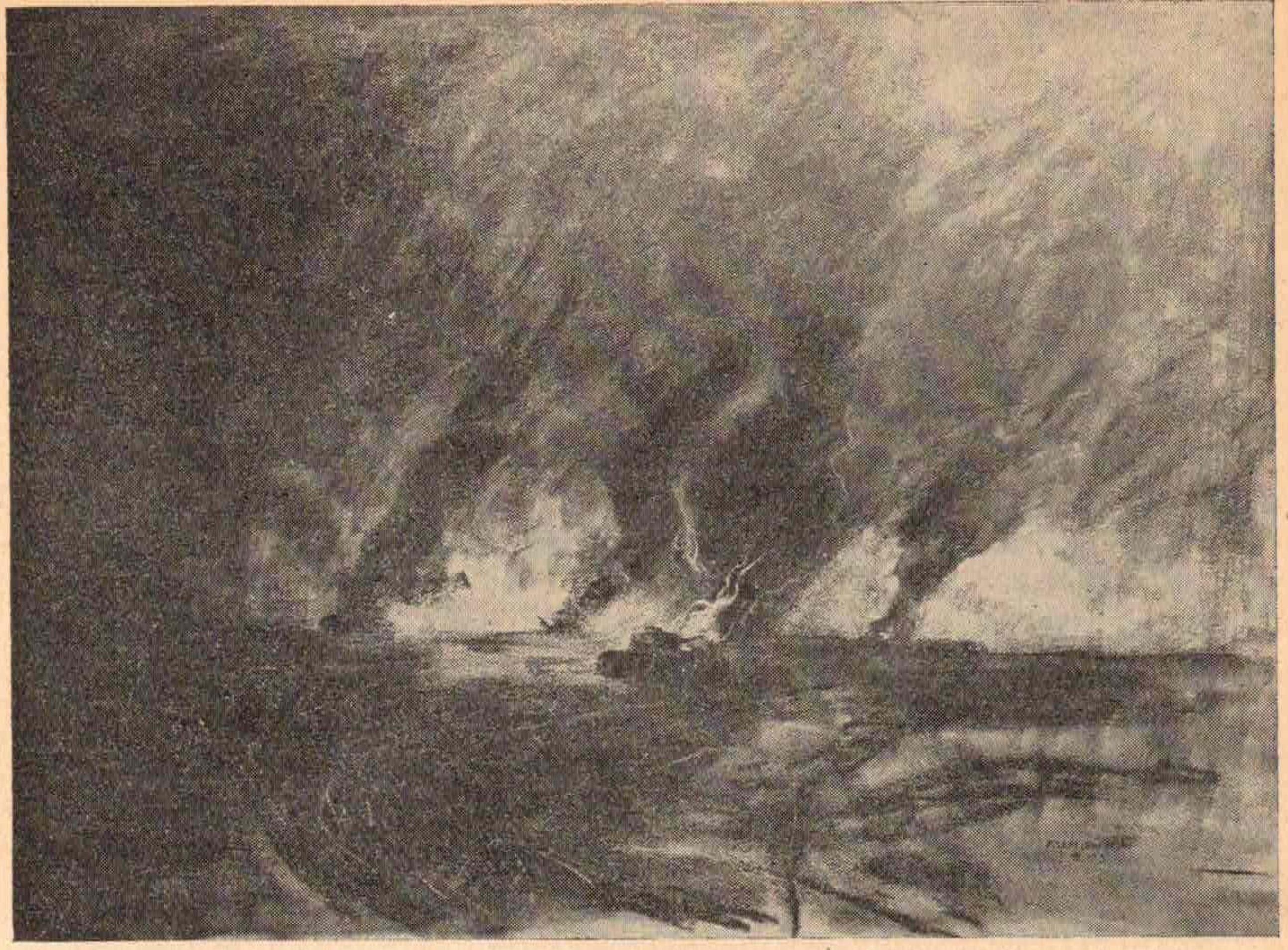

Brandende pantsers. Teekening: SS-P.K. Palmowski.

SS-Unterscharführer
Bernardus Bossong . . . . . geb. 29-9-1911
verm. 12-8-1943
leeraar

SS-Mann
Cornelis v. d. Heijden . . . . geb. 14-10-1923
gev. 20- 8-1943
bouwvakarbeider

SS-Mann
Marinus J. Kappelhof . . . . geb. 9-7-1924
gev. 19-7-1943
filiaalhouder

SS-Sturmmann
Jacobus Keereweer . . . . . geb. 25-9-1926
gev. 18-7-1943
leerling

SS-Untersturmführer
Herbert S. J. Kornprobst . . . . geb. 7-5-1922
gev. 3-9-1943
mijnwerker

SS-Mann
Naethuijs . . . . geb. 3-2-1926
verongelukt 29-9-1943
slotenmaker

SS-Mann
Wouter van Oostrum . . . . geb. 21-7-1922
gest. 3-10-1943
monteur

SS-Mann **Johannes van Ardenne**	geb. 25-9-1923 gev. 6-9-1943 scholier
SS-Mann **Franz Banken**	geb. 14-9-1923 gev. 16-8-1943 slager
SS-Rottenführer **Otto Belzer**	geb. 14- 5-1917 gev. 20-10-1943 kantoorbediende
SS-Unterscharführer **Adolf Bender**	geb. 22-3-1921 gev. 4-9-1943 mijnwerker
SS-Mann **Frederik A. ten Boske**	geb. 5-1-1922 gev. 10-9-1943 monteur
SS-Sturmmann **Dirk Jan Capel**	geb. 16-4-1925 gev. 21-7-1943 zadelmaker
SS-Rottenführer **Johan Dams**	geb. 29-3-1922 verm. 3-9-1943 monteur
SS-Rottenführer **Jan van Doorn**	geb. 7-5-1922 gev. 6-7-1943 lasscher
SS-Mann **Cornelis Floren**	geb. 13-1-1923 gev. 12-8-1943 arbeider
SS-Mann **Johannes H. v. Hasselt**	geb. 28-1-1921 gev. 2-9-1943 fabrieksarbeider
SS-Mann **Martinus Hoens**	geb. 28-7-1922 gev. 13-5-1943 kantoorbediende
SS-Mann **Gerrit Houwing**	geb. 3-12-1924 gev. 19-1-1943 scholier
SS-Mann **Jan M. Kamphuis**	geb. 28-1-1922 gev. 24-7-1943 arbeider

SS-Sturmmann
Dirk J. Kip . . . . geb. 30-4-1923
gev. 28-8-1943
scholier

SS-Unterscharführer
Hendrik W. Muileman . . . . geb. 20-4-1918
gev. 8-9-1943
automonteur

SS-Sturmmann
Johannes Mulder . . . . geb. 30-3-1917
gev. 12-8-1943
schilder

SS-Sturmmann
Bernardus L. Nieuwenhuis . . geb. 20-4-1922
verm. 12-8-1943
kantoorbediende

SS-Rottenführer
Johannes L. Persenaire . . . . geb. 4-1-1921
gev. 18 8-1943
kantoorbediende

SS-Sturmmann
Willem Pot . . . . geb. 16-9-1916
gev. 5-1-1943
arbeider

SS-Rottenführer
Hans de Ruiter . . . . geb. 28-1-1922
verm. 12-9-1943
stoker

SS-Sturmmann
Peter M. Stein . . . . geb. 9-8-1921
verongelukt 22-9-1943
chauffeur

SS-Rottenführer
Hubertus J. de Swart . . . . . geb. 28-2-1906
gev. 15-8-1943
landbouwer

SS-Mann
Arie van Veenendaal . . . . geb. 23-2-1916
gev. 18-8-1943
timmerman

SS-Sturmmann
Otto Wilkens . . . . geb. 6-7-1921
gev. 19-8-1943
scholier

SS-Mann
Herman Zijlstraa . . . . geb. 4-4-1926
gev. 28-8-1943
scholier

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER

VERBETERING

In No. 12 van den vorigen jaargang stond onder het bericht van Joelfeestviering ϟϟ-man L. Vogels. Dit had moeten zijn J. W. H. M. Brunklaus.

MAANDBLAD

JANUARI 1944 — 4e JAARGANG Nr 1